

dőlöngélve követve az aknákat, vájatosokat. Kiértünk, rohantunk a sűrű záporban, mert el kellett érni az utolsó kabint. Lefelé menet az egyik barlangtúra vezető kért és kapott tájékoztatást kis hazánkról. Visszaérkezve átöltözés és indulhatott is a záróvacsora, polgármesteri köszöntőkkel, néhány fellépővel, házi pálinkák fogyasztásával. A végén civilben adtunk elő négy koreográfiát a közönség zajos kíséretével.

A hétfő reggeli búcsúzkodás hangulatára a szünni nem akaró eső is rásegített, próbálkozás zajlott egy elvesztett kabát előkerítésére, sajnos hiába. Szerencsére hamarosan telefonáltak, hogy a kabát már a Schönwalddal szomszédos nagyobb település rendőrségén van és elkezdtek a hazajuttatását. Leértünk a hegyről és Rust felé haladva kisütött a napocska, amely egész nap becsületesen végezte a dolgát, megbirkózott a felhőkkel és egy pár pillanatnyi esőt kivéve naplementéig mosolygott ránk. Németország legnagyobb vidámparkjában kellemes eltölteni egy 8 órás műszakot, mindenki a saját vérmérsékletének megfelelően választhatott a kisvonat és a legvadabban száguldó hullámvasutak között bármit. Szinte lehetetlenség mindent kipróbálni, szerencsére az utolsó félórán sorban állás nélkül is feljuthattunk azokra a szerkezetekre, amelyekre napközben 40-50 perc volt a várakozási idő. Az elmaradhatatlan bevásárlás után a teljes éjszakát és a következő nap első felét is a buszon töltöttük, teljesítve a mintegy 1100 kilométert.

Szép élményekkel telve értünk Leányvárra.

Ui.: Egy dolog nem volt szép a vendéglátóinktól, mégpedig az, hogy néha csecsemőként kezelték bennünket és négy óránként kaptunk táplálékot ☺

GT

TÁNC – DAL – ZENE

A leányvári német nemzetiségi kultúrcsoportok lapja

XV. évfolyam, 83. szám

2014. július

Sűrítőmény

Mit lehet megvalósítani egy külföldi fellépés 4-5 napja alatt? A kérdésre válaszul szolgálhat schönwaldi utunk.

Esti indulásunk előtt (6.26.) azért bőven volt mit tenni, hogy a több mint 60 utazó a lehető legjobban érezze magát és minden a lehető legnagyobb rendben menjen. Már tavaly év vége óta folyamatos egyeztetés zajlott vendéglátóinkkal a szállásolással, fellépésekkel és programokkal kapcsolatban. Ki tudja vállalni az utat? Szokás szerint még az utolsó pillanatban is történtek változások, zenekarunk jó előre jelezte; ebben az évben az októberi német utunkon tudja vállalni a muzsikálást. Szerencsére a szilveszteri bálon Leányváron hallott Schwabenkraft zenekar szívesen tartott velünk.

Háromnegyed óra sem kellett és az emeletes Neoplan busz és a maga után vonszolt utánfutó megtelt bőröndökkel, utazó táskákkal, hangszerekkel, sváb ruhákkal és mindenféle egyéb más kellékekkel, edényekkel, vasalódeszkával. Az éjszaka folyamán jöttek a „szokásos” úti élmények. Ki milyen módon tud enni-inni, énekelni, zajongani, kártyázni, beszélgetni, aludni és elsápadni a busz okozta traumától, ezt egyéne válogatja. Egy rövid – verőfényes – délelőtti városnézésen vettünk részt Nürnbergben, rengeteg látnivaló közül válogathattunk egy kis térképes útmutató alapján és ebből megtudhattunk érdekes információkat is, pl. :

- **13. század:** az első nürnbergi mézeskalácsokat megsütik
- **1469:** itt létesül az első nyomda
- **1510 körül:** Peter Henlein feltalálja a zsebórát
- **1700 körül:** Christoph Denner műhelyében elkészül az első klarinét hangszer
- **1840 körül:** Lothar von Faber kifejleszti a hatszögletű ceruzát

- **1979-1992:** az MP3-formátumot kifejleszti az Erlangen-Nürnberg egyetem és a Fraunhofer-intézet
- **2005: a nürnbergi sültkolbász EU-szerte védetté válik**
- **2008:** Németországban az első vezető nélküli metrót itt helyezik üzembe

Egy biztos Nürnbergre érdemes rászánni egy-két napot és nyugodtan körbejárni, a nevezetességeket megtekinteni.

Szerencsére a pénteki forgalom nekünk kedvezett, a velünk szemben közlekedők három sávban több kilométeren keresztül ácsorogtak, nekünk ebben csak rövid ideig volt részünk. Megérkezésünk után szinte alig jutott idő szálláshelyünk elfoglalására, máris vacsora következett, melyet egy kb. 3 km-es gyalogtúra követett a Reinertonishof-ig. Nem kis meglepetésünkre harmonika és énekszóval köszöntöttek bennünket, Lajosunk a dalkör harmonikása kísérte Lukast a kis gazdaság vezetőjét, ő lelkesen közénk is telepedett és az este folyamán közös és szóló éneklésben is jócskán kivette részét. Tábortűz mellett nyársra tűzött kenyértésztát és pillecukrot süthetettünk. Még éjfél előtt fáklyás felvonulással jutottunk vissza erdőmezőn keresztül éjjeli szálláshelyünként szolgáló sportsarnokba. A sűrű „Fekete-erdőben” magyarul is remekül értő zombik, vérfarkasok és más egyéb válogatott, éjfél körül aktivizálódó szörnyek kísérték bennünket vérfagyasztó hangokat hallatva és minket békés talpalókat folyamatosan zaklattak. A nagyterem melletti kissé sötét szertárban sikerült egy kilincsen levő riasztó berendezést aktivizálnunk és ezzel mozgósítanunk így éjfél után a gondnokot, majd a riasztó kulcsát őrző specialistát. Sűrű bocsánatkérésünk közepette sikerült megszüntetni az iszonyú rikácsoló hangot. Részt vettünk (kötelező jelleggel) a számunkra rögtönözött tanfolyamon, melyen kérték az ehhez hasonló szituációk elkerülését. Átvészeltük az első takaródó körüli huza-vonát és mindenki álomra szenderült, volt aki ennek nagyobb hangot is adott, horkolás formájában.

Másnap még jószerivel be sem fejeztük a reggelit, indult is az 50 éves testvértelepülési (francia-német) kapcsolat ünneplése, egy kis helyet kapott ebben a részben a mi köszöntésünk is. A ceremónia után kötelező és szabadon választott programok közül választhattunk, amit feltétlen meg kellett oldanunk az a gulyásleves elkészítése, amelyet szakavatott kísérőink meg is tettek. Volt aki a fedett uszodát választotta, akadt közülünk néhány városnéző és a java része csapatunknak pedig a lőtér felé vette útját. A környék keskeny, éles kanyarokkal tarkított útjain nem kis meglepetést szoktunk okozni hatalmas buszainkkal, most sem volt ez másképp. A biatlonpályán megtapasztaltuk a korongok kis méretét és a nem kis távolságot, amelyről le lehet adni a

lövéseket. Mi is lőállásba fekihedtünk, állhattunk és kipróbálhattuk mesterlövészi tehetségünket lézerfegyverek segítségével. Nemcsak a katonaviselteknek sikerült az ötből öt találat, néhány legényünk, de leányunk is kített magáért. Gyalogosan indultunk tovább hegyen-völgyön a Blindensee érintésével (itt kezdett el már egy kicsit esni az eső), s jutottunk el ismét a már emlegetett Hof-ig. A szervírozott leves sós mivoltáról megoszlottak a vélemények, a kicsit és a nagyon jelzők között kapott mindenféle bírálatot. Polgármesterünk, jegyzőasszonyunk, az egyik hivatalos tolmácsunk (Hajni) és jómagam, abban a megtiszteltetésben részesültünk, hogy Christian (a schönwaldi polgármester) személyesen vezetett bennünket végig a településen, a francia vendégek némelyikével és a hasonló nevű másik német település kiemeltjeivel együtt (ezen az úton már néha nagyon esett az eső). A síugró sáncot és a nemrég épített saját vízművet is érintő körbevezetés és rövid tájékoztatás süteményevésbe és kávéivásba torkollott. Közben szépen főtt a levesünk, kidíszítettük a kis standunkat, helyükre kerültek az itókák is, a hajfonás is szépen haladt. A hivatalos megnyitón ágyúörgés hallatszott majd nemsokára égzengés miatt is izgulhattunk, jött is az égi áldás szakadatlanul. A két felépített színpad fedett volt, de a kevés hely miatt csak énekeseink és zenészeink bújhattak ide az eső elől, szerencsére mindkét szereplésünk alatt csak szemerkélt, így a színpadok előtti teret kihasználva táncolhattunk. Táncosaink közül jónéhányan, egészen pontosan tizenegyen beálltak énekelni erősítve dalosainkat. A kitelepült leányváriak közül sokan jöttek el és igen lelkesen fogadták előadásainkat a helyiekkel együtt. Futás fel a hegyre átöltözni, majd vissza a buliba. A főutca jelentős részét lezárták és különféle ételeket, italokat lehetett vásárolni, a színpadokon kívül minden szórakozóhelyen más-más zene hallatszott. Éjfél után bekövetkezett, amitől a helyiek tartottak, az eső erős széllel párosult, több pavilont, köztük a mienket is egész egyszerűen felborított. Érdekes és egy kicsit filmbe illő jelenetek zajlottak, szerencsére sokan segítettek előbb visszaállítani a tetőt, majd a szél erőssége miatt teljesen lebontani a kis sátrakat.

Vasárnapi kirándulásunk vagylagossá változott (városnézés vagy kabinos felvonó) a felvonó szélvihar miatti ellenőrzőse miatt. Szerencsére útközben kaptuk a hírt, hogy a Seilbahn működik. Volt egy kis riadalom; vajon átférünk a nem túl magasnak jelzett kapu alatt, amelyen ráadásul még valami trolivezeték is húzódott. Szerencsésen túljutottunk és negyedórás libegés után majdnem időre elértünk az ezüstbánya bejáratához. Túracipő a lábra, kobak a fejre, fejlámpa bekötése és indulhattunk is lefelé a néha teljesen függőleges létrákon, szűk folyosókon néha lekuporodva, aztán jobbra-balra